

Bridget Asher

Iubitele soțului meu

CUPRINS

Capitolul 1	
Nu încerca să dai o definiție iubirii decât dacă ai nevoie de o lecție despre inutilitate	7
Capitolul 2	
Străinii fericiți pot scoate ce este mai rău din tine	18
Capitolul 3	
Între iubire și ură nu există o graniță clară	25
Capitolul 4	
Mama ta este o femeie cum tu nu trebuie să devii	38
Capitolul 5	
O decizie greșită care-ți schimbă viața în mai bine este, în cele din urmă, o decizie bună? Sau: care este diferența dintre o decizie bună și o decizie proastă? Despre trei băuturi	47
Capitolul 6	
Iertarea nu poartă Rolex de la reduceri	53
Capitolul 7	
Speranța bate uneori la ușă, intră în casă și-și lasă jos bagajul ca și cum ar rămâne aici o vreme	60

Capitolul 8

Toată lumea vinde ceva, așa că fii propriul intermediar 63

Capitolul 9

Uneori străinul spune ce ai tu nevoie să auzi 68

Capitolul 10

Iubirea este ce face ea — dar, uneori, ea este abstractă,
albastră și obscenă 74

Capitolul 11

Uneori este greu să înțelegi ce se întâmplă când ai ochii
larg deschiși 81

Capitolul 12

Nu întotdeauna poți înghiți rezultatul unei probleme,
dar dacă vrei să încerci, începe cu o ciocolată 92

Capitolul 13

Nu-ți lăsa soțul să aibă propriul contabil! 97

Capitolul 14

Nu trage apă pe nas! 106

Capitolul 15

Uneori, după ce ne-am lăsat în voia emoției, simțim nevoia
să facem ordine 116

Capitolul 16

Când ai o problemă, este uneori recomandabil să recurgi
la o mituire elegantă. 126

Capitolul 17

Trecutul este bine tolerat când e servit în porții de jumătate
de oră 135

Capitolul 18

Uneori, în viață, miturile devin realitate. Fii recunoscător
pentru asta! 142

Capitolul 19

Călătoria ar trebui să înceapă în inimă 153

Capitolul 20

Nu aștepta de la iubitul tău salvarea 163

Capitolul 21

Trasul cu urechea este un talent subevaluat în viață 173

Capitolul 22

Ar trebui să simțim că ne pare îngrozitor de rău pentru
generația bărbaților dezorientați? 181

Capitolul 23

Dacă există o generație a bărbaților dezorientați, există și
o generație a femeilor dezorientate. Faci și tu parte din ea? ... 187

Capitolul 24

Toți bărbații sunt niște ticăloși? 195

Capitolul 25

Prefăcătorii este un talent în viață 202

Capitolul 26

Într-un fel, fiecare este personaj negativ în ochii cuiva ... 205

Capitolul 27

Un plan e util, dacă îl realizezi 213

Capitolul 28

Mita poate fi un nărav de familie 219

Capitolul 29

Stupii din suburbii sunt periculoși. Atenție la viespile
ucigașe! 227

Capitolul 30

Suntem cu toții poveștile pe care le spunem și poveștile
pe care nu le spunem 237

Capitolul 31

Deosebirea dintre a ceda și a te deschide este atât de mică,
încât devine imperceptibilă 244

Capitolul 32

Visele cu ochii deschiși pot părea mai puțin reale decât
visele adevărate 254

Capitolul 33

Și, uneori, poți să te întorci la tine întreg 264

Capitolul 34

Familia poate fi ținută împreună printr-o serie de noduri
speciale 271

CAPITOLUL 1

Nu încerca să dai o definiție iubirii decât dacă ai nevoie de o lecție despre inutilitate

ÎN TIMP CE TRECEM PE LÂNGĂ birourile companiei aeriene spre zona de înregistrare a bagajului, îi explic asistentei mele, Lindsay, cum este cu iubirea și cu diferitele ei variante de eșec. În mijlocul mulțimii de călători — pensionari în bermude cu pisici în cuști perforate, pentru ca animalul să aibă aer, soldați gălăgioși — m-am trezit lansându-mă într-o perorație despre iubire, cu o doză abundentă de raționalizări.

M-am îndrăgostit de tot felul de escroci fermecători. Am adorat bărbați nepotriviți, din motive nepotrivate. Sunt vinovată. Am avut parte de o inimă nărăvașă și am îndurat mai mult decât partea mea de lungi accese de proastă judecată.

Mi-au lipsit unele elemente de bază în zona de control. De exemplu: nu am avut niciun fel de control în momentul când m-am îndrăgostit de Artie Shoreman — un bărbat cu ani mai vârstnic decât mine. Nu am avut niciun control asupra faptului că încă îl iubesc, chiar și după ce am aflat, într-o singură răsufflare, că a avut trei relații amoroase, în cei patru ani de căsnicie cu mine. Două au fost niște iubite de-ale lui de dinainte de căsătoria noastră, dar cu care păstrase legătura — la propriu, cum ar fi făcându-și cadouri ca în vremea burlăciei

lui, depănând amintiri. Artie nu voia să numească aceste relații amoruri pentru că erau dictate de impulsuri de moment. Nu erau premeditate. Folosea termeni precum „puseu“ și „flirt“. Celei de-a treia relații i-a spus accidentală.

În fine, nu am niciun control asupra faptului de a fi supărată că Artie s-a îmbolnăvit — atât de grav încât să fie pe moarte — chiar în toiul acestor neînțelegeri și că îi port pică pentru simțul lui dramatic. Nu am niciun control asupra impulsului pe care l-am simțit de a mă întoarce acasă la el, chiar în acel moment, făcută praf de un discurs despre reguli asumate — când, într-un miez de noapte mama mi-a dat la telefon vestea că el este bolnav grav. Nu am niciun control asupra faptului că sunt încă furioasă pe Artie pentru că a fost un escroc, chiar și în momentul când te-ai fi putut, poate, aștepta ca eu să o las mai moale puțin.

Îi povestesc lui Lindsay cum l-am părăsit cu șase luni în urmă pe Artie, la puțin timp după ce am aflat despre aventurile lui, și cum chiar lucrul acesta era de făcut. Îi spun cum toate cele trei aventuri mi-au fost dezvăluite deodată — ca într-un spectacol de proastă calitate. Lindsay este mărunțică. Mânele jachetei îi sunt întotdeauna puțin prea lungi, de parcă s-ar îmbrăca cu lucruri rămase de la sora ei mai mare care nu i se prea potrivesc. Are păr mățos, blond care se leagănă ca într-o reclamă și poartă ochelari mici care-i lunecă în jos pe nasul atât de perfect și de subțire, încât nu sunt sigură că respiră prin el. Ca și cum nasul ei ar fi fost proiectat ca un accesoriu expresiv, fără să se țină seamă de funcția lui. Bineînțeles că ea știa toată povestea. Dă din cap, întru totul de acord. Eu continui. Îi spun că nu este chiar atât de rău să faci călătorii de afaceri după călătorii de afaceri, să fii ocupată câteva luni cu un client și apoi cu altul, fără să ratezi niciun prilej de a face un contract — o viață pe termen scurt petrecută

în camere de hotel. Era de așteptat să-mi pot permite și eu un răgaz în care să-mi adun sentimentele. Intenția mea era să fiu pregătită când îl voi vedea pe Artie din nou, dar nu sunt.

— Iubirii nu-i poți comanda și nici nu poți avea față de ea o destul de frumoasă atitudine democratică, îi spun lui Lindsay. Definiția democrației constă în viziunea mea în votul pentru singurele două persoane pe care am ales să mă bazez: — asistenta mea în probleme de anxietate, Lindsay, care chiar în acest moment merge lângă mine prin terminalul aeroportului JFK, și mama mea cea surescitată, care mă sună întruna. Iubirea refuză trocul, spun eu. Ea nu va negocia, nu se va tocni cu tine ca acel turc care vinde geți Gucci contrafăcute.

Mama insistă să-i iau o geantă Gucci contrafăcută de fiecare dată când sunt în New York cu afaceri; nu pot să mă încurc cu un Gucci contrafăcut chiar în acest moment. Iubirea nu are logică, insist eu. În cazul meu: soțul meu este un escroc și un mincinos, prin urmare trebuie să mă mut sau să mă decid să-l iert, alegeți despre care am auzit că unele femei aflate în situații similare au făcut-o.

Lindsay spune:

— Bineînțeles, Lucy. Fără îndoială.

Ceva în tonul plin de încredere al lui Lindsay mă izbește. Ea este în mod frecvent excepțional de pozitivă și uneori aprobarea ei bine remunerată mă face să mă gândesc de două ori. Încerc să-mi continui discursul. Spun:

— Trebuie să-mi inventariez greșelile, totuși, incluzându-le pe cele la care ajung, în mod natural, cu ajutorul mamei. Mama — regina gafelor de raționament în ce privește bărbații. Îmi vine în minte o imagine a ei într-un costum de velur transpirat, zâmbind către mine cu un amestec de mândrie, speranță și milă. Trebuie să-mi inventariez greșelile, pentru

că ele m-au făcut cea care sunt. Și sunt o persoană pe care am ajuns s-o plac — cu excepția situațiilor când mă ia valul și comand feluri de mâncare în plus în restaurante care servesc sushi, situații în care reacționez complet exagerat, știu.

— Pe bune, aprobă Lindsay, puțin prea repede.

Și eu mă opresc în mijlocul aeroportului — cu laptopul legănându-se înainte, cu roțile micii mele valijoare făcând o oprire bruscă (îmi împachetasem numai strictul necesar — Lindsay îmi va trimite restul lucrurilor mai târziu). Nu sunt pregătită să-l văd, spun eu. Artie are nevoie de tine, îmi spusese mama în timpul ultimului apel telefonic nocturn. Este încă soțul tău, la urma urmelor. Și este foarte urât să părăsești un soț pe moarte, Lucy.

Aceasta a fost de fapt prima oară când cineva îmi spusese răspicat că Artie urma să moară. Până în acel moment trebuia fusesse serioasă, desigur, dar el este încă tânăr — are numai cincizeci de ani. Vine după un lung șir de bărbați care au murit tineri, dar asta n-ar trebui să însemne nimic — nu cu realizările de astăzi ale medicinei.

— Este numai teatral, cum e el de obicei, i-am spus mamei, încercând să revin la vechiul scenariu, acela în care glumeam despre încercările îngrozitoare ale lui Artie de a mă aduce înapoi.

— Dar dacă nu este numai teatral? a spus ea. Tu trebuie să fii aici. Plecarea ta, acum, este o karma rea. Te vei întoarce în viața viitoare în chip de scarabeu.

— De când vorbești tu despre karma? am întrebat.

— Am acum un prieten budist, mi-a spus mama. Nu ți-am povestit despre lucrul acesta?

Lindsay m-a apucat de braț.

— Te simți bine?

— Mama are un prieten budist, îi spun, parcă explicându-i cât de groaznic și de aiurea este totul. Mi s-au umplut ochii de lacrimi. Panourile indicatoare din aeroport devin neclare. Îi întind portmoneul. „Nu voi fi în stare să-mi găsesc cartea de identitate.“

Mă conduce spre o cabină telefonică, lângă un lift și începe să scotocească prin geanta mea. Eu nu mă pot concentra asupra acestui lucru pentru moment. Nu pot pentru că știu ce este înăuntru — toate cartonașele pe care le-am scos din pliculețele prinse cu agrafe mici de plastic verde pe buchetele de flori, comandate zilnic de la distanță de Artie pentru mine.

Artie mă găsește indiferent în ce cameră de hotel sau apartament m-am instalat, oriunde se întâmplă să fiu pe continentul american (Cum de știe unde mă aflu? Cine îi dă itinerariul meu — oare mama? Întotdeauna am suspectat-o pe ea, dar niciodată nu i-am spus să înceteze. În sinea mea, îmi place că Artie știe unde sunt. În sinea mea, am nevoie de flori, chiar dacă o parte din mine le urăște, și de el).

— Mă bucur că ai păstrat toate astea, spune Lindsay.

Ea a fost în camerele mele de hotel. A văzut florile care se adună până când sunt toate în diferite stadii de ofilire. Îmi înmânează documentul.

— Îmi doresc să nu le fi păstrat. Sunt foarte sigură că este un semn de slăbiciune, îi spun eu.

Ea scoate un card din geantă.

— Știi, întotdeauna m-am întrebat ce poate să-ți spună în toate acele bilețele.

Brusc, nu mai vreau să mă aflu la coadă pentru control împreună cu un cârd de străini. Coadă este lungă, dar tot am destul timp, prea mult timp. De fapt, știu că nu îmi voi găsi liniștea nici de cealaltă parte, că mă voi simți ca într-o cușcă — ca una dintre pisicile alea cărate în bagaj. Nu vreau să fiu singură.

„Fiecare personaj din această carte fascinantă și plină de ironii savuroase are o perspectivă inedită asupra iubirii: despre cum ne păcălește și ne orbește, cum ne înnebunește, ne îmbată și ne întristează; despre cum nu ne putem înfrâna dăruirea și despre cum tot ea ne înobilează viețile. Pe măsură ce Lucy și iubitele soțului ei încep să semene treptat cu o neobișnuită și frumoasă familie, m-am trezit îndrăgostită iremediabil de ele.“

MARISA DE LOS SANTOS,

autoare a bestsellerurilor New York Times

Love Walked In și *Belong to me*

„Simțul ascuțit al limbii, umorul inteligent și înțelegerea îngăduitoare a ceea ce înseamnă să fii om și să fii supus greșelii, fac din acest roman o lectură cu adevărat încântătoare. *Iubitele soțului meu* este o cronică inteligentă, excentrică și plină de tandrețe a mijloacelor prin care putem ajunge să iertăm. Nu ratați ocazia acestei lecții.“

JOSHILYN JACKSON,

autoarea bestsellerului *Gods in Alabama* și *Between, Georgia*

„Autoarea acestui roman surprinzător și introspectiv privește lumea cu ochi limpezi și lipsiți de obișnuitele sentimentalisme. Cu toate acestea, reușește să mângâie toate inimile frânte din jur — inclusiv pe a ei — cu o tandrețe uimitoare.“

KATHERINE CENTER,

autoare a volumului *The Bright Side Disaster*

E L I X I R

CURTEA VECHÉ

Pentru a comanda online sau pentru lista completă a titlurilor publicate la Curtea Veche, vizitează www.curteaveche.ro

Începi să afli

ISBN 978-606-588-388-8

9 786065 188388